

[Anders Andersen.]

disse problemer. Det lader sig ikke gøre. Hvorfor ikke erkende det og så få den plade taget af grammofonen?

Kirsten Jacobsen (FP):

Skatte- og afgiftsministeren sagde her for et øjeblik siden, at boligforligspartierne havde ikke erkendt, at man ikke kunne skille renter af erhvervsmæssig gæld og renter af privat gæld. Der er dog en del af boligforligspartierne, som offentligt har udtrykt, at det kan man ikke gøre. Jeg mener også at have hørt skatte- og afgiftsministeren sige det. Men rent bortset fra det, så kan jeg måske give skatte- og afgiftsministeren en oplysning: skatteinspektøren i Ålborg kommune har i Aalborg Stiftstidende i sidste uge skrevet, at hvis skatte- og afgiftsministerens forslag skulle gennemføres, så skulle skattevæsenet i Ålborg kommune bruge hele deres personale til det ene formål at forsøge på at skille den erhvervsmæssige og den private gæld ad, og det provenu, man ville finde, ville være så lille, at det slet ikke stod i forhold hertil. Det er en af skatte- og afgiftsministerens egne embedsmænd, og han konkluderede, at som følge deraf kunne det ikke lade sig gøre.

Jeg vil gerne prøve at tage nogle af de problemer frem, som opstår for parcelhusejerne, hvis skatte- og afgiftsministerens forslag bliver gennemført. Man har jo i socialdemokratiet en eller anden formodning om, at de, der bor i parcelhuse, det er sådan nogle mægtig rige kapitalister, og dem må man endelig se at få ram på. Men de fleste parcelhuse bebos af ganske almindelige mennesker med ganske almindelige indtægter. Hvis vi tager et parcelhus, som er vurderet til 335.000 kr. ved den sidste vurdering, så vil man have en lejeværdi i 1977 på 12.500 kr., og det vil være en stigning fra 1974 på 4.500 kr. Deroveni skal man lægge betydningen af, at man nu skal have renteudgifterne fratrukket i skatten og ikke længere i indkomsten. I et parcelhus med den nævnte vurdering vil man i almindelighed have et skattefradrag på ca. 30.000 kr., og ifølge ministerens egne beregninger betyder det en forskel på 7.500 kr. i forhold til de nugældende regler, hvis familiens samlede bruttoindtægt er på 125.000 kr. Og det er den, for ellers har den familie ikke råd til at bo i det

hus; både manden og konen skal ud og gå på arbejde, og det er vist ikke nogen usædvanlig indtægt at have lidt over 60.000 kr.

Jeg tør slet ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis den familie bliver tvunget til at flytte. For når de sælger deres ene parcelhus, så vil den renteudgift, de får på deres pantebrev, gå ind i den progressive del af skatteskalaen, hvorimod den renteudgift, de får på deres nye hus, skal fratrækkes i skatten.

Ministeren har selv i sine bemærkninger sagt, at af de 2,4 mia kr., som lovforslaget vil give i merprovenu, tegner parcelhusejerne sig for 1,7 mia kr. Det skal de altså finde sig i oven på de lejeværdistigninger, som man har fået. Jeg synes bare, at skatte- og afgiftsministeren så ærligt skal fortælle parcelhusejerne her i Danmark, at det er dem, der skal betale regningen herfor.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil først komme med nogle bemærkninger til hr. Anders Andersens indlæg her. Han mente, at jeg stod med det ene ben det ene sted og det andet ben et andet sted, og han kunne ikke finde ud af det. Hvis han ikke kan finde ud af det, så tror jeg ikke, det er min skyld. Jeg kan godt gentage det: det er et uanstændigt system, at man giver mest til den store indtægt, og at man giver mere, jo større gæld og jo større indtægt man har. Det kan vi ikke fortsætte med. Men vi kan heller ikke indføre det med et snuptag, sådan at alle mennesker — eller for mange mennesker — kommer i ulykke ved det.

Jeg kan jo citere, hvad vi vedtog på vores landsmøde:

„Proportionalstrækket skal gennemføres, så en rimelig mellemindkomst“ — og det vil i dag vel sige op til ca. 150.000 kr. — „ligger i proportionalstrækket, og derefter skal samtlige fradrag være lige store for alle.“

Jeg vil gerne komme med lidt oplysninger, nu vi taler om mellemindkomsterne. Det er, ligesom de konservative og venstre og fremskridtspartiet vil tale mellemindkomsternes sag, altså den store skare i Danmark. Det, man taler for, og det, man hele tiden fremfører som eksempel, det er de 6 pct. af skatteyderne, der har de store indtægter. Jeg kan oplyse — så man måske kan komme lidt ned på jorden, når vi drøfter det her — at to tredjedele af samtlige skatteydere i